

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φυλ. 2 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 10 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 547

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

G. BRANDES. Γιά τόν Ίψεν και τή ζωή του (Μετάφρ. Α. Κοκκούλα).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΚΕΓΡΕΣΤΑΜ. Το βιβλίον του μικρού αδερφού (Συνέχεια).
ΓΚΑΙΤΕ. Φάουστ (Μετάφρ. Κ. Χατζοπούλου).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Φιλήματα.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Το κίνημα.
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Οι Έλληνικές βλέψεις.
Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

“ΦΑΟΥΣΤ,”

Περίπαιος

Ο Φάουστ πηγαίνει σ' αλλοδαπή. Τόν πλη-
σιάζει ο Μεφίστοφελης.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Μά τή γελασμένη αγάπη! Μά τήν κόλαση! Ποιούσαι
τρομερότερο άλλο καίτι νάξεραι νά βλαστημούσαι!

ΦΑΟΥΣΤ :

Τί έχεις; τί είς' έτσι μυγισμένος;
Τέτοια μούτρα ποτέ δέν είδα μπρός μου!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Θύμουν ίσια σ'ό διάολο πηγαίμενος,
άν δέν είμουν ο διάβολος ατός μου!

ΦΑΟΥΣΤ :

Καιιά βίδα μη σουστρηψε; Ταιριάζεις
σά μανιωμένος έτσι νά φρενιάζεις!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Στοχάσου, τά στολίδια, ποιήεις δώσει
τής Γκρέτας, τίχει ένας παπός σουφρώσει!—

Τή μάννα της, μόλις τή βλέπει σίτι,
μά κρηφή ανατοιγίλα τήν τσιζίζει:

Έχει ή γυναίκα γυμνασμένη μύτη
και τή μόνιλα δομίζεται ένα ένα,
νά δη; είν' άνόσια τάχατ' ή άγιασμένη.
Και σ'τά στολίδια δέν άργεί νά νοιώσει
πως δέν παράχουν άγιοσύνη τόση.

Παιδί μου, άδικο βιός», φωνάζει,
«φτερίζει τή αίμα, τήν ψυχή ταραίζει.

Στή μητέρα άς τή πάμε τού θεού,
μάς έφροαίνει μέ μάννα τούδρανού».

‘Η Μαργαρίτα στράβωσε τή στόμα
έ, λέει, και ξύδι χάρισμα, κι ακόμα
δέν είν' άθεος ατός, πραγματικά.

Πού τάφερε δώ τόσο ευγενικά.

‘Η μάννα ώστόσο έναν παπά φωνάζει
και κείνος, τή χαμπέρι σά γρικά.

τά στολίδια μ' απόλαψη κοιτάζει
και λέει: «Έτσι είναι γνωστικά!

‘Οποιος νικά τή κέρδος θάχη.

‘Η Έκκλησία έχει καλό στομάχι,
έχαψε άκέρια τή μιά κι άλλη χώρα
και δέ βαρυστομάχιασέ ώς τήν ώρα.

Βλογημένες μου, μόνο ή Έκκλησία
άδικο βιός χονεύει μ' εύκολία».

ΦΑΟΥΣΤ :

Αυτό είναι νόμος γενικός.

τό κάνει κάθε βασιλιάς κι όβριός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Κι απέ γράπωσε βέρες, σουλαρίζω
κι άλυσίδες, σά νάτανε χαλίδια.

Πού πολύ δέ φχαρίστησε, ίδια
σά νάτανε καλάκι μέ καρδιά
τούς έταξε, ό ούρανός θά τις πληρώσει
και κείνες μέναν μ' άρετή άλλη τόση.

ΦΑΟΥΣΤ :

Κ' ή Γκρέτα :

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

‘Ανήσυχη είναι τόρα
και τί νά κίνη μήτε ξερεί,
τά στολίδια στογίζεται δηληνώρα
και περισσότερο ατόν, πού τίχει φέρεί.

ΦΑΟΥΣΤ :

Λυπούμαι, πού πηραίνεται ή καλή.
Βρές της άμέσως νέα στολίδια!
Τά πρώτα δέν άξίζαν και πολύ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

‘Ολα γιά τόν άγέντη είναι παιγνίδια!

ΦΑΟΥΣΤ :

Κ' έλα, ό,τι σου είπα, βιά τή μπρός,
σύρε και στή γειτόνισά της κόλλα!
Μην είσαι διάολος νερούλης
και βρές μου νέα χρυσαστικά ίσια κούλα!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Μεταχαρά;—ό άγέντης σάν προστάχη!
(‘Ο Φάουστ φεύγει)

‘Ενας τρελλός, πού αγάπη τόν χτυπήσει,
ήλιο, φεγγάρι κι άστρα σου τινάζει
άνάερα, τήν καλή του νά γλεντήση.
(Φεύγει).

Μεταφραστική δοκιμή ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ